

Слѣдъ нѣколко дена, на Скобелева са случи да разиграе довольно комическа роль.

Дойде той въ Цариградъ, останови се при мене.

— Да отидемъ довечера въ *Конкордия* тамъ пѣятъ французойки.

— Да отидемъ.

— Тамамъ....

Ний са отпавихме... Една отъ тѣзи международни дѣвици, прилѣпи са къмъ Миканла Димитриевича... Той почна да я снабдява съ полимпернали, които тя тукъ пакъ изгубваше въ рулетката (комарджийска игра).

— А знаете ли... Много е приятно да признаватъ че никой та не познава тукъ... Да си въ положението на *le bon bourgeois*.... Азъ отпочивамъ въ това отношение тукъ.. Положително въ неизвѣстността има частъ добро....

Въ разговорътъ съ Французойката, той постоянно употребяваше фразитѣ: ний сме граждански....

Най послѣ, умрѣзна ни... Слизаме на долу изъ стѣлбата.... Изведнѣжъ международната дѣвица ни достига отгорѣ.

— Имамъ къмъ васъ молба! почнува тя.

— Каква?....

— Позволете да дойдемъ съ нашата трупа при васъ и да дадемъ нѣколко концерта.....

— Гдѣ при мене? За кого ма вий припознахте?

— О, *mon général*.... Ний всинца васъ знаемъ.... Вий сте генералъ Скобелевъ, Акъ-паша.

— Ний, сгрува ми са, разиграхме сцената изъ „Штичекъ пѣвчихъ“ обърна са къмъ мене Скобелевъ. На ти тебе и всичката прѣлестъ на неизвѣстността!....

На бездѣлне, както и всякога у него са губяше малко время. Отъ сутрина до вечеръ, той съ офицеритѣ си рекогносцироваше позициитѣ около Цариградъ, обикаляше войскитѣ си, правяше маневри, примѣрни атаки, занимаваше са съ организацията на нѣколкото истрѣпани въ походитѣ полкове и, слѣдъ най-непродължителниятъ срокъ, докара ги пакъ до блестяще състояние. Послѣ, когато всичко паоколо болѣдуваше отъ тифъ и трѣска, единичкиятъ скобелевскій отрядъ не даваше нищо на лазаретитѣ. Стига само да са покаже нѣгдѣ болѣстъ, Скобелевъ тутакси са явяваше тамъ, вдигаше докторитѣ и поставяше на крака всичкиятъ медицинскій персоналъ. Мѣстата на разположенieto на неговитѣ солдати всякога бѣше образецъ по